

Az értelem tekintete, Reference Kiadó

A Tanulmányozás és Elmélkedés Parkjai, La Belle Idée

Szeretnék köszönetet mondani Claudie Baudoinnek az Értelem tekintete lefordításáért és a könyv megjelentetéséért, amely a Reference kiadónál jelent meg ebben a szép kiadásban. Az előszóért, amely lecsökkenti az olvasó védekezését, és így nyitottá teszi arra, hogy átéljen egy belső kalandot. Rafael Edwards-nak a Flavióról készült fotóért, aki a Manantiales Park csarnokát nézi; ez a kép tökéletesen kifejezi számomra a könyv címét. Robert-nek, Florent-nek, az egész csapatnak, akik részt vettek ebben a kiadásban. Köszönet a Belle Idée Tanulmányozás és Elmélkedés Parkja minden mesterének és barátjának azért, hogy megoszthatjuk azt a feladatot, hogy önmagunk mélyén keresünk, és kifejezzük ezt a találkozást az életünkben és a cselekvésünkben.

Ez a könyv azt a tapasztalatot írja le, melyet a Silo Üzenetében szereplő Út során éltem át. Az Értelem tapasztalatairól szól, melyekhez annak köszönhetően kerültem közel, hogy a Ki vagyok és Hová tartok mondatokon elmélkedtem, és szinte minden nap válaszoltam magamnak mindkét kérdésre. De nemcsak az Értelemmel való kapcsolatról számol be, hanem a belső küzdelmekről is, melyekkel szembesültem, amikor az ellentmondásaimmal és nehezteléseimmel találkoztam.

Ezek a kérdések felébresztették a belső tekintetet. De ez a tekintet nem azt mutatta, amit látni akartam, ezt a jó embert, aki aggódik másokért és figyel rájuk, aki tanulmányozza a világ valamint az egyéni és közösségi psziché problémáit. Hanem egy olyan fickót, aki tele van haraggal, leértékeléssel, és az idő nagy részében banális dolgok töltik ki a fejét. Minél jobban odafigyeltem, annál több olyan dolog jelent meg, amelyek nem tetszettek önmagamban. Néha, miközben magával ragadt az értelemüresség forrása, egy mindent magával ragadó tapasztalat „tört fel”, és egy nagyon nagy szeretet valami hatalmas dologgal kapcsolt össze, amit nem lehet szavakkal leírni. Ez ösztönzött, meg kellett tanulnom fenntartani a belső tekintetet, még ha nem is tetszett az, amit az látott.

Ez a tekintet kezdetben nagyon könnyörtelen volt, talán azért, mert csalódott volt attól, hogy ezzel a nem várt én-nel találkozott. De vajon ez az, aki valójában vagyok? Amikor az elmélkedés az életem egy olyan csomójához vezetett el, amelyet nem tudtam megoldani, akkor a létezésemre és annak értelmére vonatkozó kérdés megrekedt ebben az ellentmondásban. Azt sejtettem, hogy a konfliktusok mögött ott van az értelem tapasztalata, és minden alkalommal, amikor megoldottam valamit, felsejlett a béke, amit kerestem. Az értelem e megsejtése, a fekete felhő mögötti nap új energiát adott a megbékélésért tett erőfeszítésekhez. Nem a megbocsátásról volt szó, mint kulturális szokásról vagy egy olyan erkölcsi viselkedésről, amelyet megkövetel a társadalmi együttélés, hanem az egyetlen útról, melyen ismét kapcsolatba léphetek valamivel, ami teljes mértékben békével tölt el, de erővel és örömmel is. Ez a bíráló tekintet egyre lágyabb lett az elfogadásnak, a megbékélésnek és a nevetésnek köszönhetően. Tovább haladok, felébresztem a belső tekintetet, elcsendesítem a tudat zajait, és arra figyelek, hogy ez a tekintet felismerje önmagát.

Annak hatására, hogy betört az értelem tapasztalata, áttekintettem a nehezteléssel és büntudattal kapcsolatos nézőpontot. Évekkel később sikerült jobban megértenem, amikor tanulmányoztam azt a beszélgetést, ahol Silo a bosszúról beszélt az olaszországi Grotte önismereti központban.

A neheztelésemre és a büntudatomra vetett tekintetem megváltozott, miután átéltem egy transzcendens tapasztalatot; azon tapasztalatok egyikét, amikor egy pillanatra minden nyilvánvalónak tűnik a számomra, mindent tudok, valami olyan hatalmas, hogy csak fakó emlék, amikor most leírom. Ez akkor „tört fel”, miközben azt kérdeztem magamtól, hogy ki vagyok, és a válasz az volt: Vagyok, és ez a „vagyok” bizonyossággal és az egyesülés érzésével töltött el.

És azt mondtam magamnak: a neheztelést nem lehet az értelemüresség állapotából elhagyni, vagy ha igen, akkor az nagyon fájdalmas és hosszadalmas út; ezen felül nem világos, hogy miért kellene legyőzni ezt a szenvedést, ha a szívem mélyén nagyon igaznak érzem; abban sem vagyok biztos, hogy ha eloszlik a bűntudatom, akkor jobb tájra jutok el. De ha megpihenek az értelem tapasztalatában, abban a tudatban, hogy a halál egy tréfa, a tudat jelen fejlettségi fokának illúziója, sokkal könnyebb lesz megtalálni, hogy mit kell tenni a neheztelés legyőzéséhez.

A probléma az, hogy nincs meg ez a tapasztalatunk vagy néha csak egy szikrányi van belőle. Így hát próbáljunk ki egy trükköt. Tegyük fel, hogy az életnek van értelme. Jelentsük ki, hogy az életnek van értelme, álljunk e nézőpont mellé, és vonjuk le e feltételezés egzisztenciális következményeit. Sartre hasonlót csinált, de pont fordítva: tegyük fel – mondta –, hogy nem létezik isten, és vonjuk le e kijelentés egzisztenciális következményeit. Ez a trükk jutott eszembe, mellyel átadhatom azt, ami velem történt, miközben a Silo Üzenetében szereplő gyakorlatokat végeztem és a lépéseken elmélkedtem.

Valami nagyon egyszerűre jöttem rá. Egyetlen problémám sem volt felelős azért, hogy elvesztettem az értelmet, sem a szerelmi szakítások, sem az elárulások, sem a kudarcok. Az életemnek nem volt értelme jóval a szerencsétlenség bekövetkezése előtt, ami miatt nehezteltem. Nem volt értelme a konfliktus előtt, és természetesen utána sem. Mégis azt éreztem, hogy az ebben a pillanatban érintett személyek voltak a bűnösök azért, hogy elvesztettem a boldogságomat, és valami nagyon fontosat raboltak el az életemből. A szenvedésem ezen értelmezése hazugság volt, vagy legalábbis tévedés. Senki nem fosztott meg semmi lényegi dologtól. Nem voltam boldog a baleset előtt, nem volt értelem az életemben, így nem hibáztathattam a másik oldalt. Sok mindennel vádolhattam őket, csak azzal nem, hogy ellopták az életem értelmét. A könyv szándéka az, hogy néha költői módon segítsen közelednünk ehhez a megértéshez.

Ha továbbmegyünk, az egyik olyan tényező, amely gyakran megrendíti a boldogságot, az a szeretett személyek halála. Egyszer mindannyiunknak szembe kell néznie ezzel az „asszonnyal”. Egy közeli személy halála a szeretet elvesztését jelenti, de mindenekelőtt a szembesülést valami idegen és érthetetlen dologgal, a halállal. Ez az egzisztenciális „csomó” és minden ellentmondás gyökere. Lehetséges fokozatosan közel kerülni ennek a kérdésnek a magjához, egyesével lefejtve azokat a finom rétegeket, melyek elfedik azt. A könyv körbejárja ezt a témát, mintha táncolva közelítenék hozzá, és a tánc egyik lépésekor a halál szertefoszlik, és önmagam középpontjában találom magam.

A szándékom az, hogy megtévesszem az olvasót, elhitessesem vele, hogy egy feltételezésben él, és miközben elterelődött a figyelme, hirtelen feltör benne az értelem tapasztalata. Ha így marad, akkor bebizonyosodik a kezdeti feltevés e megcáfolhatatlan bizonyosság által. Természetesen nem sikerül elérnem ezt, de nagyon szerettem volna megtenni.

A belső úton a dolgok nem úgy történnek, ahogy az ember feltételezi. Arra számítottam, hogy meg tudom fogalmazni az értelmet egy nagyon kifejező mondatban, amely irányt ad az életnek. De nem így volt, minden alkalommal, amikor megérintettem egy ilyen tapasztalatot, a kifejezésére használt szavak felfújódnak, mint egy gömb, gőggel telítődnek, és azt hiszem, hogy pontosan elmondom a velem történeteket. Úgy tűnik számomra, hogy abszolút igazságokról beszélek. Az idő múlásával a mondatok elveszítik ezt a töltést, és eltávolodnak attól az élménytől, mely ihlette azokat. Néha ragaszkodom hozzájuk, mert félek attól, hogy elveszítem azt a lényegét, ami bevonzotta őket, és minél inkább kapaszkodom, annál jobban eltávolodik a tapasztalat és annak emléke.

Ez az írás bizonyos mértékben egy bejelentés. Felrázza az olvasót, és azt mondja: Barátom, van egy problémánk: úgy tűnik az életnek van értelme! és ennek következményei vannak, mert így nem mindegy, hogy valamit megteszek vagy nem teszek meg. Ha van értelem, és anélkül halok meg, hogy megismerném, az pazarlás lenne.

Ahhoz, hogy közelebb kerüljünk a belső világhoz, ahol az Értelme tapasztalata lakik, szükségünk van a belső tekintetre. Ez a tekintet mindig ott van a tudatban, de vagy alszik vagy összetévesztjük az énnel. Amikor ez a tekintet elkezd felébredni, akkor egy olyan belső világgal találkozik, amely tele van ellentmondásokkal, félelmekkel, és mivel nem tudja elviselni ezt a szenvedést, elfordul tőle, elmenekül ez elől a belső világ elől, külsővé válik, és a hétköznapi énjében keres menedéket.

Ahhoz, hogy megértse a transzcendens tapasztalatot, a tekintet befelé fordul, és elválik a hétköznapi éntől. Ez legfőképpen a belső egység felhalmozódása által lehetséges. A tekintet elmenekül a fájdalom elől, amelyet az ellentmondás okoz, és külsővé válik, a megjelenítési tér taktilis határait helyezi, és azonosul az énnel. A külsővé válással nem képes felismerni a jelentéseket, melyek a mélységből származnak, és kívül keresi ezeket. A barátság, a szerelem, az egyesülés már nem jelentések, melyeket létre akarok hozni az emberi világban, hanem ezeket keresem a természeti világban, és a tudatom az értelemürességben vész el.

Pontosan azért ébred fel a tekintet, mert van értelem, és hogy felismerhesse azt. Lépésről lépésre előtűnik a nap, a tekintet behatol a lélekbe, és mikor rátalál valamire, ami egyesít és összetart, ott megpihen. Ez az egység, melyre a belső tekintet rátalál, ösztönzi a cselekvést ennek az egységnek a növekedése felé, melyet annyiszor elvesztettünk, és annyiszor kerestünk.

A tekintet megérinti, hogy ki vagyok és egy olyan állapotba helyez, amikor tudatában vagyok önmagamnak, vagy tudatában vagyok a létnek magamban. És ebben az állapotban érzek egy központot, valami egyesítőt, aminek egyre inkább anyagi jellege lesz. Ez a kapcsolat változást hoz létre a halállal kapcsolatos hiteimben. Ahogy nő a belső egység, úgy táplálja azt a sejtést, hogy erre a központra nincs hatással sem a születés, sem a halál.

Ezen a ponton és ezekkel a megérezésekkel minden kavargó. Az, ami felszínesnek tűnt, átváltozik alapvetővé, és amiről azt hittem, hogy lényeges, elveszíti a fontosságát. Az, hogy megbékéljek, már nem törekvés lesz, hanem szükség. A belső egység szilárdságot nyer, és növekedése irányt ad az életnek.

Az egység szükségessége nem csak személyes, hanem minden emberi lényé, és szükségünk van egymásra ahhoz, hogy rátaláljunk. Ez a felismerés ösztönözhet közös cselekvést a tudat kitágítása és az erőszak és szenvedés alóli felszabadulás érdekében.

Remélem, tetszik nektek, és segít valakinek abban, hogy előrelépjen az önmagához vezető úton.

Dario Ergas

2012.11.09